

СТУДИЯ VIII

ПЪРВО ЩЕ ДОЙДЕ ИЛИЯ

Какво е отношението на това важно пророчество към Второто идване. – Частично и образно изпълнение в Йоан Кръстител. – Действително изпълнение. – Видение на святата планина. – Забележителни съответствия между образния Илия и първообразния Илия. – Времето е близо. – Перспективата. – Приемникът на Илия- Елисей.

„ Ето, аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великия и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към децата и сърцето на децата- към бащите им, да не би да дойда и поразя земята с проклятие.”- Малахия 4:5,6

При разглеждане доказателствата за времето, което е близо за установяване на Царството на Месия на земята, това пророчество, сочещо предварително идването на Илия, не трябва да се пренебрегва.

Изразът на нашия текст е особен. Мисълта изглежда е, че делото на Илия ще бъде да обърне родителите към смирено, подобно на децата състояние и след като ги направи обучаеми, като малки деца, да обърне сърцата им от грешка, грях и неверие, да ги заведе обратно в хармония с „бащите им”- име, дадено от евреите на верните им патриарси и пророци.

Пророчеството на Малахия, последната вест, изпратена от Бог Йехова на Израел, изглежда дълбоко ги е впечатлила- особено последните две глави, които основно се отнасят към идването на Месия и изпитанията, които ще им донесе денят на присъствието на нашия Господ. (Виж. Малахия 3:1-3, 13-18; 4:1-6). Разбирайки от това, че изпитанието ще бъде особено, те получили утешение от последните стихове, цитирани по- горе, които обещаха, че Илия пророка, който някога обърнал целия народ от почитане на Ваал обратно към почитане на Бога, щял да дойде отново да ги приготви, преди да настъпи времето на сурово изпитание, дължащо се на идването на Месия.

Това пророчество не се **изпълнило** при Първото идване на нашия Господ, нито частта, която се отнася до Месия, нито онази, която се отнася до Илия. Очевидно, отнасянето на пророчеството е към Второто идване, към идването на „ Вестителят на Завета” в слава и сила и към изпитанието и Голямата скръб в Деня на нашия Господ. Обаче представянето на Христа на образния Израел и великата скръб, която ги постигнала като народ, когато го отхвърлили, било както Бог предвидил и възнамерявал, друга сянка, която по-нататък илюстрирала в много подробности представените в това пророчество. Йоан Кръстител, в духа на Илия, извършил за Израел работа, подобна да се извърши от обещания Илия, но не постигнал успех; и като резултат- скръб (проклятие) върху този народ. Реалният Илия, за когото говорел Пророка, щял да извърши велико дело за „цялата земя”, да приготви цялото човечество за второто идване; и за известно време той също няма да има успех и като резултат - велико време на скръб (проклятие) ще помете цялата земя.

Идването на Илия, споменато от пророка е „преди великият и страшен ден на Йехова”*

А след като вече посочихме, че великият ден на Йехова започнал от 1874 г. А.Д., ще продължи четиридесет години и ще завърши с Времената на езичниците в пълно премахване на светската и сатанинска власт на земята и пълното въвеждане на Емануил-Христос Исус и светиите му- с цялата им власт и владение. За нас тук е важно да посочим, че **Илия е дошъл**. Той не успял да обърне сърцата на света, подобно на детските, към (истинска) мъдрост и справедливост и затова Великото времена скръб настъпва, както Бог предвидил и предсказал. В Него Бог ще учи човечеството чрез сурови и горчиви преживени уроци, които те да научат напълно, за да ги подготви да приемат с благодарност Христа- вестителят на Новия Завет на Бог Йехова, с всички справедливи уредби, закони и т.н. на този Завет.

Както току-що видяхме, при Първото идване, много от Божиите обещания били проведени в умален мащаб с един народ, Израел, като илюстрация на по-великите и по-големи реалности, които трябва да се осъществят при Второто идване на Христа и както чудесата, изцеленията и т.н. представлявали по- великите дела на Хилядогодишния век. А язденето на нашия Господ на магаре като Цар представлявало това, че приел по- голяма власт, величие и почит при Второто му идване, като Цар на царете и Господ на господарите, така че „ **човекът Исус Христос**” и малката му група ученици представлявали Господ на славата превъзвишен (свързан) със светиите, неговата Невеста и сънаследници при Второто му идване и по такъв начин Йоан Кръстител и учениците му, ангажирани в същото дело и под негово ръководство, опитващи се

да обърнат Израел и да го подготвят да приеме Месия **представлявали действителния Илия** (истинската Християнска Църква), чието дело било да се **опита** да обърне света реди идването на Месия на света- духовният Господ на славата и Цар на царете. Йоан Кръстител, в духа и силата на Илия, не успял да реформира Израел и като следствие от това (Мат. 27:12) Израел отхвърлил Исус в плът и си навлекъл великия „ Ден на отмъщение”, скръб и гняв. (Лука 21:22). Така, по същия начин , само че в уголемен мащаб, **действителният и по- велик Илия** не успял да обърне и подготви света да приеме Царят на славата, а междувременно сега за света трябва да настъпи великият Ден на скръб, за да стопа, смекчи, смири и подготви всички да извикат от сърце: „Осанна! Благословен онзи, който идва в името на Йехова!”

По такъв начин се вижда, че **Църквата в плът** (Христос в плът, Глава и Тяло) е Илия или

*Виж том. I , глава XV

предтеча на **Църквата в слава**, Помазаникът на Бог Йехова- не номиналната Църква, но действително посветената Църква, която от другата страна на гроба ще бъде великият помазан Освободител- съставляват Илия. Тяхната мисия е да порицават заблудата и греха и да сочат към идващото Царство на слава, нашия Господ Исус и Апостолите и затова всички верни в Христос Исус са в този велик първообразен Илия, Пророк или Учител- същата класа (Глава и Тяло), които скоро ще съставляват Царят на славата. Делото, в което е ангажирана сега Църквата, е просто предварителна подготовка на бъдещата ѝ работа, дотолкова, доколкото се касае до реформирането на света. В царската си

служба, Църквата ще осъществи за света онова, което не успяла да направи, като учителя Илия.

Нека не бъдем разбрани погрешно. До сега ние посочихме, че божият план не се е разпрострял до обръщане на света през Евангелския век. Бог не възнамерявал да прави това, а просто замислил избиране и изпитание на Църквата сега, а благославяне на света чрез Църквата и Христос във века, който ще последва този. Ние не си противоречим, когато казваме, че Илия (Христос в плът) **се опитал** да обърне света и не успял, с изключение на въвеждане на частични реформи; както и Бог знаел и предсказвал, че мисията ни към света ще бъде до голяма степен неуспешна, с изключение на подбиране на избрано „малко стадо“, все пак Той знаел, че усилието ще се отрази благоприятно върху нас, поръчението му към нас чрез нашия Господ било да се опитаме да обърнем света, когато казал: „ Идете по целият свят и проповядвайте добрите вести на всяко творение“. Виждайки, че Той предсказал сегашният ни неуспех, но бъдещият ни напредък, когато ще ни прослави и облече с Божествена власт, ние можем да се радваме дори когато виждаме сравнителния неуспех на последните осемнадесет столетия, разбирайки, че труда на истинската Илиева класа не бил напразен, но служел на божествената цел в развиване на истинската Църква, докато свидетелствала по света, което ще ѝ бъде от полза в необходимото време.

Йоан Кръстител не бил действителният Илия, завърнал се на земята, нито е Църквата; но било истина за Йоан, че той свършил работата на Илия за Израел (Лука 1:17) да ги приготви и да представи нашия Господ в плът; така е и за Църквата- тя върши предсказаната за Илия работа „ в духа и силата на Илия“ към света

и възвестява второто идване на нашия Господ с почти същите думи, които Йоан употребил при Първото идване: „Пред вас стои един, когото вие не познавате... Той е, който иде след мен, който беше преди мен...” Йоан 1:26,27.

Всички немогли да разберат свидетелството на Йоан, нито да го приемат, че той бил предтеча на Царя в плът. Ако те направили това, щели да бъдат подготвени да приемат Исус като техен Месия. Онези от тях, които могли и приели йоановата вест и приели и Христа, към тях Йоан извършил делото на Илия, както нашия Господ им казал за Йоан (Мат. 11:14)” И ако искате да го **приемете** „този е Илия, който имаше да дойде”, макар че Йоан и делото му не завършили предсказанието относно Илия, както и нашият Господ в **плътта** си не изпълнил всичко, което било предсказано от Месия. За всички, които могли да приемат това, той бил Помазаник на Бог Йехова, дори преди да е извършил жертвеното си дело или да бъде прославен и дойде отново да изпълнява великата служба на Месия или Освободител. При Първото идване Йоан наистина завършва в определена степен образа на започнатото от Илия; и йоановата дейност в Първото идване предзнаменува заключителното дело на Църквата през Второто идване. Те, краката на Исус в плът- краката на Илия- възвестяват Царството. (Исая 52:7). На онези, които „**могат** да го приемат” възвестяваме предсказания първообразен Илия. Някои вероятно не ще „го приемат „, но ще продължават да търсят някой да изпълни предсказанията на Малахия и не ще „узнаят времето на тяхното посещение”, докато Великият ден на скръб не се разгори **като пещ**.

Тогава ще се види, че неуспеха на Илия (Христос в плът) да обърне и възстанови света бил предвиден резултат, както и неуспеха на

Йоан да обърне Израел. При все това същата Илиева класа, прославена и овластена в Хилядогодишния век, ще благославя и учи света, като възстанови всичко обещано чрез устата на всички свети пророци (Деян. На ап. 3:19-21) ; само в името и подобие на Илия образа се прекратява със земната ни кариера. В хармония с това били думите на нашия Господ в отговор на учениците му, които го запитали: „Защо тогава книжниците казват, че първо трябва да дойде Илия?“ В отговора си нашият Господ не се опитал да обясни напълно, че Илия бил образ, а Йоан- продължение на същото, като в същото време като сянка изпълвал образа и т.н. неща, които учениците тогава не били приготвени да разберат и затова, докато сочи неуспеха на Йоан, като частично изпълнение на пророчеството, нашият Господ добавя: „Илия наистина ще дойде и ще **възстанови всичко**“ (Мат. 17:11)Очевидно той имал предвид собственото си славно дело през идващия век, свързано със славното му „тяло“, което ще се подбере и изпита през Евангелския век. Той гледал през завесата на Хилядогодишния век и видял класата на Илия, впрегната в огнени колесници в сила и голяма слава – духовно превъзнасяне.

Жена е фигурата, използвана, когато става въпрос за самата Църква, отделена от нейния Господ и глава- разделена и отделена от нейния Господ- Младоженец, тя е една омъжена дева. Но в този случай, един мъж, Илия, е използваната фигура, защото делото, което е изобразено не е делото на Църквата, отделена от нейния Господ, но една работа за двама. Нашият Господ бил глава и предтеча на Църквата в плът (Илия), така както и глава на триумфиращата Църква (Христос). Други образи, при които е употребен образа мъж, когато е изобразена общата работа на

Христос Исус и неговото тяло (Църквата), са многобройни: например Аарон в службата на Първосвещеник и всичките му наследници представляват нашият Господ и под свещениците, членовете на „тялото“ му; Мелхиседек подобно представлявал цялото тяло в слава. Така било и с Мойсей, Давид и Соломон. Затова използването на Илия като образ за представяне обединителното дело на Христос и Църквата, е в хармония с употребата в Писанията.

Предвид на класата, която Илия представлявал, колко силно красноречиво било „видението“, което Господ показал на тримата ученици на планината на Преображението. (Мат. 17:1-9) Това било видение на идващото Царство, ни казва Петър (2 Пет. 1:16-18). Нашият Господ пред образен се явил сияещ пред очите им, когато образа на Мойсей представлявал мойсеевата или диспензация на Закона, а образът на Илия представлявал Евангелието или Християнската диспензация. Двете диспензации гледат напред, сочат и говорят за жертвата и страданията на Христа, и за славата, която ще последва.

Преди да оставим тази тема, ще посочим някои черти и случаи в живота на пророк Илия и с образа му, сравнявайки ги с историята на Църквата- първообразния Илия, кето ще изуми всички, които не са ги забелязали преди. За да може лесно сравнението да се види, ще го поставим в паралелни колони.

Това са поразителни съвпадения и не са случайни. А фактът, че Илия щял да дойде преди Великият Ден и че **сега** намираме в Църквата първообразния Илия, към когото се отнесъл пророк Малахия и когото Йоан Кръстител по-нататък изобразил, ще бъде

друго доказателство, че времето е близо, че Великият Божий Ден идва. Но освен това в този образ има и предложения, подкрепяни от други писания, предназначени да водят и пригответ светите да изиграят добре ролята си и ги укрепят и поддържат в бурния ден, който е пред нас.

Не желаем да изобразяваме мрачна картина: ще предпочетем да мислим и посочим за славата, която ще последва Великият ден на гняв и радостите на настъпващия Хилядогодишен ден, отколкото нещастията и обезкуражаването на по- близкото бъдеще, което ще предхожда пълния изгрев на слънцето. Но е необходимо светите да бъдат в известна степен предупредени за предстоящите събития, та когато те настъпят, да не се разтревожат и обезкуражат, но бидейки предварително подготвени, да знаят как да ги посрещнат, а така също да могат по- пълно да разберат благословенията понастоящем, за да работят прилежно **”докле е ден, защото иде нощ (време много по- тъмно в сравнение със сегашния т. нар. ден), в която никой не може да работи.”**

Сегашният малък сезон, преди бурният облак да се разнесе по света, е много благоприятно време за делото на класа на Илия и съответства на успешните дни на Илия и Йоан. То е благоприятно за личен растеж в милост и знание, а така също, за

ИЛИЯ	ЦЪРКВАТА
<p>Илия бил преследван за вяроност към истината и справедливостта.</p>	<p>Църквата била преследвана за вяроност към истината и справедливостта.</p>
<p>Негов главен гонител била Йезавел, злата царица на Израел,, която е спомената по име като образ на врага на светиите- Откр.2:20</p>	<p>Главен гонител била отстъпническата църква на Рим, която твърди, че е „царица” или управител на духовния Израел- Откр. 18:7</p>
<p>Преследващата сила на Йезавел се извършвала чрез съпруга ѝ , цар Ахав.</p>	<p>Преследващата сила на „папството” се извършва чрез Римската империя, към която то било присъединено.</p>
<p>Илия избягал в пустинята от Йезавел и Ахав, на място, приготвено от Бога, където бил хранен по чудотворен начин- 3 Царе 17:5-9</p>	<p>Истинската Църква избягва в символичната пустиня- или състояние на изолация, на място, приготвено от Бога, където била поддържана- Откр. 12:6, 16</p>
<p>Илия бил в пустинята „три години и шест месеца” и през това време нямало дъжд на земята, имало голям глад.- Яков 5:17; 3 Царе 17:7; 18:2</p>	<p>Църквата била три и половина символични години (ден за година - 1260 буквални години в пустинно състояние, през което време имало духовен глад, поради липса на истината. Сравни Откр. 12:6; 11:3; Амос 8:11</p>
<p>След три и половина години 1260 дни, когато Илия се завърнал от пустинята, грешките на свещениците на Йезавел се проявили , истинският Бог бил почетен и последвали обилни дъждове- 3 Царе 18:41-45</p>	<p>В края на 1260 години, силата на истината била манифестирана (А.Д. 1799) и свидетелството ѝ от тогава донася до милиони библии всяка година, които освежават света и носят плодове.</p>
<p>Царят и хората първоначално се зарадвали на Илия и неговия Бог; но духът на Йезавел не се променил- тя още търсила живота на Илия и отново той бил принуден да бяга в пустинята. 3 Царе 18:40,45,46; 19:1-4</p>	<p>Библията донесла такива благословения, че земните империи признават божията ръка; и все пак принципите на „папството” - Йезавел, в така нар. Протестантски секти принуждават отново светиите да бягат в пустинно състояние.</p>
<p>Дейността на Илия завършва с вземането му от земята.</p>	<p>Църквата ще бъде променена от земно в духовно състояние.</p>

разпръскване на истината- най- благоприятното време ,което някога е било известно. Колко ранните търсачи на истината, беряните, например биха се радвали на такива помагала за изучаване, които ние притежаваме сега- завършени и напечатани библии с препратки, Конкорданси, истории, енциклопедии, речници и други ценни трудове за справки, на цени, достъпни за всички и безплатно в публичните библиотеки в градовете със среден размер; и в добавка на всичко това- нарастващата светлина на зазоряващия се Хилядогодишен ден и способността на всички класи да четат и мислят интелигентно. С такава помощ много би могло да се научи за Божието слово и план за един ден, отколкото могло да се научи за една година през по-малко благоприятните времена. Нито някога е имало време толкова благоприятно за усилието на християнина или за потикващата християнска активност, отколкото това време за славната жетвена вест за присъствието на нашия Господ- радостните вести за приближаващото Царство.

Ако пътувахме от място на място, за да се срещнем с вярващи, можем за една седмица да извършим толкова пътувания, и то удобно, колкото Павел би могъл да извърши за месец или повече . Ако ще проповядваме на глас, можем да правим това, без да досаждаме или някой да ни сплашва. А ние живеем във време, когато човешките маси могат да четат и пишат, което много по-малко хора могли да правят в миналите времена. И когато напечатаното Евангелие е евтино , достъпно и много пъти по-ефикасно от устните проповеди Желаетелото сърце може да върши много повече, отколкото Аквила и Прискила могли да направят по техния начин и време със същите усилия.

Ние можем да проповядваме почти без пари с печатана и писана страница, посредством чудесната пощенска система на нашето време на приятели и чужденци по света.

Но отнасяйки се към номиналната църква в последните дни, Апостолът ни уверява, че „ще дойде време, когато **не ще търпят** здравето учение,” (2 Тим. 4:3). Докато това е истина сега, в същия смисъл, то било истина и в продължение на векове и ще има много по-силно и ясно значение в бъдеще. Сега е истина, че номиналната църква не ще търпи проповедници, които игнорират нейното верую и “проповядват словото”, целият план на Бога, но имат „сърбеж в ушите” и обичат човешките спекулации за еволюцията и така нар. лъжливи философии, вместо божие слово. И все пак, защото не могат да го прескочат, те издържат здравата доктрина до известна степен- до степен, далече по- голяма от това, което Рим в цъфтящите си години можел да понесе.

Току преди думите, които цитирахме тук, Апостолът се отнася пряко към опасните времена на последните дни на този век (2 Тим. 3:1-13), посочвайки умните, обичащи удоволствието и презиращи добрите характеристики, с техния формализъм, алчност и гордост; той също декларира, че (в **Църквата**) злите хора и отклоняващите се (от истината) водачи ще стават все по- лоши и по- лоши, мамещи другите и себе си чрез собствените си заблуди. След като Апостолът мислел и пишел за последните дни, а не за средните векове, ние сме оправдани да запитаме, дали времето пред нас ще може да се съкрати в „ последните дни”, когато здравето учение не ще бъде търпяно или позволено до известна степен.

Докато сега е истина, в голяма степен, че на никого не е позволено да купува или продава (търговия с истината) в общите търговски центрове или синагоги, с изключение на онези, които имат знака на звяра или числото на името му (Откр. 13:17),напълно посветените са научили, че великолепните модерни храмове, наречени църкви, не са повече нужни за проповядване на Евангелието сега дори повече, отколкото в дните на Апостолите; и тези големи органи и обучени хора не са необходими акомпанименти за привличане вниманието на народа, защото сега, както в ранните дни, обикновения народ слуша Евангелието с радост по ъглите на улиците, по пазарите, чрез пощата и от печатните страници на изданията. Въпросът е, Не може ли това твърдение в Откровение да означава нещо повече от това, което е преживяно сега? и подобно на твърдението на ап. Павел, не се ли подразбира, че ще настъпи време в последните дни, когато здравето учение не ще се **търпи изобщо**? Не може ли в това отношение нашето преживяване да съответства на това на Йоан Кръстител (образа), който бил затворен в тъмницата? Какво можем да очакваме между сегашното сравнително благоприятно време- макар че и то не е без своите си трудности- и идващото благословено време на невъзпрепятствана праведност? Ще продължи ли да бъде благоприятно като сегашното време за работа на лозето или дори повече; или по-малко? Нека видим какво сочат тези образи; след като нашия Господ насочил вниманието ни към тях, независимо дали го намираме в преживяното от Илия или от Йоан, ще бъдем оправдани да го признаем за образно, защото то пасва на преживяното от Църквата и е като свидетелство за нейното бъдеще в земния й курс.

Илия бил отделен от земната сцена от огнена колесница, представляваща духовната слава и очакваното издигане на края на земното си поприще за онези членове на Църквата, които са живи и останат до последните дни. Но ние трябва да помним, че той бил взет чрез вихрушка или буря, а бурята е символ на скръб, а огнената колесница е образ на победа и славно избягване от скръбта.

Заклучителните преживявания на Йоан Кръстител са още по-ясно отбелязани от чертата скръб. Макар че народът не му се подчинил (Мат. 17:12), за кратко време те го признали за слуга и Божий пророк (Йоан 5:35) и все пак, когато той възвестил присъствието на Месия, влиянието му започнало бързо да запада, както самия той свидетелствал, че ще се случи, казвайки за Христа:” Той трябва да расте, а аз- да се смаявам”. Така трябва да бъде и в края на този век. Делото на класата на Йоан (класата на Илия) приключва с възвестяването, че Небесното Царство е близо и че Царят присъства. Това се върши сега и точните думи на свидетелството на Йоан се прилагат с еднаква сила и по времето на Второто идване на нашия Господ:” Посред вас стои (присъства) един, когото вие не знаете”, „ лопатата е в ръката му и той здраво ще очисти хармана си и ще събере житото в житницата си, а плявата ще изгори в неугасим огън”- великото време на скръб- Йоан 1 :26; Матей 3:12

Докато Йоан се смаявал, неговата специална мисия била осъществена с доставянето на новината- така и Църквата трябва да се смали, когато нейното последно съобщение бъде дадено, докато последният член посвети живота си и премине през завесата към „слава” ,така че да стане член на славното царуване на Христа. Както Йоан казал, че Исус трябва да расте, така сега,

когато действителното Царство трябва да бъде установено, можем уверено да кажем, че царят присъства и че царството му трябва да нарасне, докле изпълни земята. А възвестяването на Йоан за „жетвеното дело“ – събиране на пшеницата и скръбта, която идва върху плявата, също намира паралела си днес.

Свободата на Йоан била отнета скоро след доставяне на неговото съобщение, възвестяващо **присъстващият** и делото, което му предстояло, а той бил хвърлен в затвора, защото укорил царя за неправилната му връзка с жена.(Мат. 14:4) . И макар че верните божии чеда често сочат, че съюза между църквите и гражданската власт не е реден, тъй като в писанията е наречен „ блудство“ (Откр. 17:5) и макар че до голяма степен света се е отдръпнал от църквите, съюзът още съществува и писанията изглежда, че сочат, че по време на приближаващата се скръб, номиналните църкви уж христовите девици, ще бъдат на страната на земните царе - обединени с тях, а истинската Църква, подобно на образа й – Йоан Кръстител, ще бъде непопулярна и лишена от свобода, поради верността си към противопоставяне и осъждане на грешниците.

В случая с Йоан, както и с Илия, преследвачът бил жена, а царят действал като неин агент и оръдие. Докато за истинската Църква всичко това, което се символизирило било в миналото , без съмнение така ще бъде и в бъдеще- номиналната църква е представена от жена, а гражданското правителство – от цар. Пророчеството не само посочва по-близък съюз между тях, отколкото съществува понастоящем, но всеки внимателен наблюдател може да види, че принципния лост, чрез който царската аристокрация управлява масите, е суеверието, че Бог е назначил тези „велики хора“, макар че често те са едновременно и

слаби, и порочни, за да управляват; и че да се въстава против тиранията и несправедливостта и да се претендира за справедливост, свобода и равни права, означава да се оказва съпротива на божията воля. Затова тенденция на правителства и църкви е към открит или таен съюз за взаимното им добруване в приближаващата буря.

Не само това, но приближаващата битка между аристокрацията и масите във всяка цивилизована страна ще бъде толкова особена, толкова нетипична за никое предишно преживяване, че уверените, консервативни, склонни към религиозност хора, страхуващи се от пълното разрушаване на обществото в хаос и анархия, ще предпочетат естествено монархия, потисничество и робство, дори към нещо, което ще бъде по-лошо. Затова такива ще се присъединят към църквите и империята с богатството и към аристокрацията, в главното им усилие да се предотврати невъзпирания конфликт- Битката на великия ден на всемогъщия Бог.

Вероятно единственото изключение от този курс сред обичащите мира и истинската религия, ще бъдат онези, на които Царят на царете е благоволил чрез словото си да открие плановете си (Йоан 16:13) и които имат пълно доверие в неговата мъдрост и любов, а така също и в силата му да направи всички неща да се осъществят, съгласно обещанията му. Само такива сред консервативните и обичащите реда хора, които видят каква роля трябва да изиграе в Божия план социалната революция за премахване на слабите системи, чиято сила е била в миналото, и за подготвяне на света за уравнителния процес на Хилядогодишното царуване на правдата, ще бъдат способни да разберат ситуацията и да реагират

адекватно. Те обаче не ще бъдат разбрани правилно, а на усилията им да посочат истинското състояние на случая и единственото и истинско избавление, ще бъде попречено от онези, които не виждат великия резултат и които, поради нежелание да покорят собствената си воля, идеи и планове, не могат да видят Божиите планове. Когато се мисли, че са необходими репресивни, ограничителни и принудителни мерки, такива мерки ще включват не само работнически организации и публикациите, които защитават техните права и грешки, но също и други, както посочва Божия план с реалната причина и единственото лекарство за големите нещастия на народите. Да, вероятно не е далече времето, когато може би ще се вземат репресивни мерки против всяко усилие на светиите да разпространяват добрите новини за идващото Царство с извинението, че общите интереси и общественото добро изискват това.

Така ще се изпълнят предсказанията на Втори Псалм и накрая с повече ожесточеност, отколкото можем сега да си представим, макар че било вече отчасти изпълнено с Главата и Тялото- Деан. 4:25-29.

Същата необходимост за ограничаване свободата по политически и социални въпроси, вероятно ще предполага да приложим адекватно и към свободата за изразяване по религиозни въпроси, които всъщност лежат в основата на цялата свобода. Не ще бъде изненада, ако „силно управление“, Монархия някой ден замени сегашната велика република и е напълно възможно един общ стандарт на религиозно вярване да бъде смятано за целесъобразно, бъде провъзгласено и се поучава, извън което всичко ще бъде третирано и наказвано като политическа обида.

Такова преследване не само ще даде в края или жътвата на този век, друг паралел на жътвата на Юдейския век (Деян. 4:10-13; 23-30; 5:29-41; 11:19), но ще даде също по- широко и по- дълбоко значение на думите на ап. Павел и Йоан (2 Тим. 4:3; Откр. 13:17) и на образните илюстрации на приключване земната кариера на истинската църква, както е представена в заминаването на Илия във вихрушка и затварянето и обезглавяването на Йоан Кръстител.

От това можем да извлечем два полезни урока, които бъдещото развитие ще докаже дали сме прочели пророческото свидетелство правилно или не, и те са следните:

Първо, ние бихме били подготвени и така подходящо снабдени с непобедимата истина, че преследването ще ни подтикне към по- голяма ревност, а не да ни води чрез изненада или страх да свалим знамето си, нито да се предадем, когато земните царе се изправят и заедно с религиозните водачи на народа се съберат против нас и против истините, като Бог ни гарантира и привилегиата да свидетелстваме като негови слуги и посланици. (1 Йоан 3:1) Второ, подобни размишления, относно бъдещето контрастират с привилегиите на настоящето и би трябвало да стимулират всяко посветено божие чедо да направи съответната употреба на сегашните големи жетвени възможности, помнейки че „ който жъне, получава заплата”, както и онзи, който седи и пои и че сега е предимно време за **събиране плодовете** за вечен живот. Тишината на сегашното благоприятно време с по- големите си свободи и предимства със всичко е божествено устройство, за да се сложи печат на челата на истинските божии слуги (интелектуално с истината)- Откр. 7:3,, Още много малко и златната светлина ще се види „ .Господарят казал: „Работете **докле** е ден, защото иде нощ,

когато никой не може да работи”. „ Работете не за храна, която загива, а за тази, която пребъдва във вечен живот”.

Така тогава, в надлежно време виждаме, че Пророк Илия е дошъл, както е предсказано, преди великия и забележителен ден на Бога, а ние чуваме уникалното му свидетелство, подобно на казаното от Йоан: „ Сред вас има един, когото вие не знаете, чиято лопата е в ръцете му и ще очисти хармана и ще събере пшеницата в житницата и изгори плевелите (като плевели, не като човеци) с неугасим огън” във великото Време на скръб- проклятието, което трябва да дойде, за да пригответи пътя на великия Цар на царете. Той трябва да нараства, а Илия да се смалва и накрая да бъде изцяло ограничен. Ние не само чуваме това свидетелство от малцината от класа на Илия сега, но всеки един, който е от класа на Илия скоро ще бъде намерен да възвестява тази вест и ангажиран в делото на Илия. Само такива, които са верни по такъв начин, ще бъдат като прославения Илия и ще им бъде позволено да участват в делото по Възстановяването на всичко, което през Хилядолетието ще постигне голям успех. В името Илия се намира голямо значение. То означава **Господ** (всемогъщ) **Йехова**. По такъв начин то е подходящо име за божия Помазаник, чието велико дело ще бъде да възстанови всичко , което Бог говорил чрез устата на светите си пророци от създанието на света.

Приключвайки този въпрос, отбелязваме накратко факта, че в края на кариерата на пророк Илия, той повикал Елисей, който след жертване, оставил всичко и последвал Илия като станал негов наследник като пророк, когато Илия бил взет във вихрушката – получавайки неговата мантия на власт и голяма степен от неговите дух и слава. (4 Царе 19:16) А след като Илия представлявал

христовото тяло в плът- побеждаващата Църква, общество, брой – разумно е да заключим, че Елисей също представлявал определена класа, класа, която ще има дълбока симпатия към класата на Илия и ще последва божие владичество с нея и все пак класа, която не ще очаква да бъде прославена. Те ще бъдат отделени от „вихрушката на скръбта“, от класата на Илия и все пак, и при все това ще запазят интереса си и ще получат благословение. След като Илия заминал, Елисей се възгордял и укрепнал, така че теолозите от онзи ден („синове на пророците“) казали : „Духът на Илия почива върху Елисей сега“.

Значението на името Елисей е **могъщ освободител** и дейността на Елисей била делото по Възстановяването. Това, без съмнение предзнаменува делото от класа, който в бъдеще ще бъде активен сътрудник между хората при провеждане делото на Възстановяването със силата на прославената тогава Църква. Между чудесата и делата си ,Елисей изцелил водите, така че от тогава насетне да няма повече смърт или безплодна земя. Той увеличил зехтина на бедната вдовица, за да отмени дълга ѝ; възкресил сина на сунамката; и когато на земята имало глад и супата на теолозите („синовете на пророците“), се оказала отровна, така че никой не можел да яде от нея, Елисей я излекувал и я направил годна за ядене. Той направил хляба, който бил достатъчен само за малцина, да задоволи по-голям брой. Той също излекувал заразата на Нааман. Той бил, освен това, божият сътрудник при помазването на Ииу, от чиито ръце, според Божието слово, чрез Илия , царското семейство на Ахав, включително Йезавел и всички свещеници, били изцяло отсечени.- 4 Царе 2:19-22; 4:1-7, 18-44; 5:1-10;9:1-37; 10:28.

Не е трудно да се проследи в делата на Елисей онова близко сходство със самото дело на Възстановяването, което било очаквано отдавна, когато водите на истината не ще бъдат повече спирани от заблуда, бидейки изцелени от самия извор, от ясното разбиране на Божието слово, когато бедните ще бъдат подпомогнати да си осигурят елея на радост, поради трудностите; когато мъртвите ще бъдат възстановени, когато в глада, храната (истината) ще бъде здравословна и в изобилие и когато властта и системите, представени от Ахав, Йезавел и всички, които се обединяват с тях против Бога, ще бъдат напълно и окончателно премахнати.